

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. Věry Jachurové a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph. D., v právní věci:

žalobce: **XY.**, příspěvková organizace, IČO:
se sídlem
proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č.j. MPSV-2016/225353-223/1

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2016, č.j. MPSV-2016/225353-223/1 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 3.000,- Kč, a to ve lhůtě 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byly zamítnuty námitky podané žalobcem proti protokolu o inspekci poskytování sociálních služeb č.j. MPSV 2016/210334-223 ze dne 4. 10. 2016 (dále jen „protokol o inspekci“). Podle protokolu o inspekci zahájil žalovaný dne 2. 8. 2016 u žalobce inspekci poskytování sociálních služeb, jejímž předmětem bylo a) plnění povinností poskytovatelů sociálních služeb stanovených v § 88 a 89 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách (dále jen „ZSS“), včetně posouzení toho, zda smlouva o poskytnutí sociální služby obsahuje náležitosti smlouvy podle § 91 odst. 2 ZSS a zda je výše úhrady sjednána v rámci výše

úhrady stanovené v § 73 až 77 ZSS, b) kvalita poskytovaných sociálních služeb dle § 99 ZSS a c) plnění povinnosti vést evidenci podle § 91c ZSS. Ohledně nedostatků, které žalovaný zjistil na základě kontrolních zjištění, byla žalobci uložena opatření.

2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že na základě prověřených skutečností shledal námitky podané proti protokolu o inspekci nedůvodnými. V odůvodnění rozhodnutí pak konstatoval, že žalobcem podané námitky nesplňují zákonné požadavky podle § 13 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), kdy z nich není zřejmé, proti jakému kontrolnímu zjištění směřují a neobsahují odůvodnění nesouhlasu s tímto kontrolním zjištěním.
3. V žalobě podané proti napadenému rozhodnutí žalobce uvedl, že v souladu s § 13 kontrolního řádu byly žalovanému doručeny námitky proti protokolu o inspekci, které obsahovaly informaci, že žalobce doplní své podání ve lhůtě do 31. 10. 2016 tak, aby z podaných námitek bylo zřejmé, proti jakým kontrolním zjištěním inspekčního týmu směřují a aby zahrnovaly odůvodnění nesouhlasu. Dokument byl žalovanému předán osobně. Doplnění námitek proti protokolu o inspekci vyhotovené dne 27. 10. 2016 bylo žalovanému odesláno prostřednictvím České pošty dne 31. 10. 2016 a doručeno bylo dne 1. 11. 2016. Postup žalovaného při vydání napadeného rozhodnutí byl podle žalobce v rozporu s právními předpisy; tímto nezákonným postupem bylo žalobci odejmuto právo na věcné vyřízení námitek. Z tohoto důvodu podal žalobce podnět k provedení přezkumného řízení, který byl žalovanému doručen dne 2. 12. 2016. Žalobce vytkl žalovanému, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí neuvedl, v čem spatřuje nesoulad postupu zvoleného žalobcem se zákonem. Napadené rozhodnutí rovněž neobsahuje zdůvodnění, proč se žalovaný nezabýval doplněním námitek, které měl před vydáním rozhodnutí k dispozici a které společně s podáním ze dne 21. 10. 2016 splňovalo náležitosti stanovené kontrolním řádem. Postup, který žalobce zvolil, není v rozporu s kontrolním řádem, který tuto záležitost *expressis verbis* neupravuje. Žalobce v této souvislosti poukázal na výkladovou literaturu ke kontrolnímu řádu zpracovanou Josefem Vedralem, konkrétně na publikaci „Kontrolní řád komentář“, kde se k § 14 odst. 2 kontrolního řádu uvádí: *„Kontrolní řád v případě stanovení náležitostí námitek neobsahuje konstrukci, kterou zná správní řád v případě náležitostí odvolání proti rozhodnutí, ve kterém musí být podle § 82 odst. 2 správního řádu uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, v jakém rozsahu ho napadá a v čem je spatřován rozpor s právními předpisy nebo nesprávnost rozhodnutí nebo řízení, jež mu předcházelo s tím, že není-li v odvolání uvedeno, v jakém rozsahu odvolatel rozhodnutí napadá, platí, že se domáhá zrušení celého rozhodnutí. V případě kontrolního řádu neplatí, že není-li v námitkách uvedeno, v jakém rozsahu se kontrolní zjištění napadají, platí, že se napadají v celém rozsahu. Nicméně i zmíněná konstrukce ve správním řádu vedla soudy k závěru, že není-li v tomto případě § 37 odst. 3 správního řádu vyloučen, musí se podle něj postupovat. To by tedy v této logice mělo zřejmě platit i pro vadné námitky proti kontrolním zjištěním.“* Žalobce má za to, že při výkonu kontrolní činnosti nelze opomíjet použití správního řádu, jehož aplikace je nutná pro situace, které nejsou v kontrolním řádu specificky upraveny. Rovněž namítl, že žalovaný mu žádným způsobem nedal na vědomí, že jím navržený postup, tj. doplnění námitek proti protokolu o inspekci, nebude akceptován.

4. Žalobce následně poukázal na ustálenou judikaturu správních soudů (zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 90/2011-42 a č.j. 2 As 11/2015-23 a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích č.j. 52 A 109/2014-111), dle které je nezbytné považovat rozhodnutí o námitkách za rozhodnutí, které lze přezkoumat ve správním soudnictví, pokud je v kontrolním protokolu ukládáno kontrolovanému subjektu nějaké opatření (povinnost). Žalobce zastává názor, že protokol o inspekci splňuje podmínky pro jeho přezkoumání správními soudy, neboť obsahuje uložení opatření na základě § 98 odst. 5 ZSS, která žalobci ukládají povinnosti. V této souvislosti odkázal na opatření k § 89 odst. 1 – 6 postupovat vždy v souladu s povinnostmi stanovenými v § 89 odst. 1 – 6 zákona o sociálních službách.
5. Poté opětovně namítl, že mu postupem žalovaného bylo odejmuto právo na projednání (vyřízení) námitek, které uplatnil proti kontrolnímu zjištění, resp. v nichž nesouhlasil se závěry inspekce, na základě kterých mu byla uložena nápravná opatření. Podotkl, že si je vědom toho, že soud se nemůže v současné fázi řízení zabývat jednotlivými námitkami, neboť žalovaný se k nim nevyjádřil. Přesto v další části žaloby rozvedl, v jakých skutečnostech spatřuje nesprávnost kontrolních zjištění obsažených v protokolu o inspekci.
6. Ve vyjádření k žalobě žalovaný s odkazem na obsah podání žalobce ze dne 21. 10. 2016 uvedl, že podané námitky nesplňovaly zákonné požadavky podle § 13 odst. 2 kontrolního řádu, neboť z nich nebylo zřejmé, proti jakému kontrolnímu zjištění směřovaly a neobsahovaly odůvodnění nesouhlasu s kontrolním zjištěním. Pokud text námitek obsahoval informaci „...doplníme ve lhůtě do 31. 10. 2016 ...“, neměla tato informace charakter žádosti o prodloužení lhůty pro podání námitek. Došlo tak k pouhému sdělení, kdy bude obsah námitek doplněn, tj. žalovaný měl za to, že se nejedná o navržený postup, jak uvedl žalobce, ale o konstatování skutečnosti ze strany žalobce. Žalovaný je toho názoru, že v případě, kdy postupuje při vyřízení námitek podle § 14 odst. 2 kontrolního řádu, neporušuje kontrolní řád a současně se nedotýká práv žalobce. Napadené rozhodnutí tedy splňuje všechny zákonné náležitosti včetně odůvodnění.
7. Žalovaný nepopřel, že dne 31. 10. 2016 podal žalobce na adresu žalovaného podání s názvem „*Doplnění podání námitek proti Protokolu o inspekci poskytování sociálních služeb č.j.: MPSV 2016/210334-223, které byly doručeny vedoucímu inspekčního týmu Mgr. L. B., DiS., osobně dne ...*“. Lhůta pro doplnění námitek nebyla prodloužena domluvou s žalovaným, pouze oznámena žalobcem. Žalovaný měl proto za to, že v tomto případě není povinen respektovat oznámení žalobce bez podání žádosti nebo vzájemné domluvy o prodloužení lhůty k podání námitek, a nepřistoupil tedy k vyřízení námitek.
8. Žalovaný dále odkázal na obsah odpovědi, kterou na podnět žalobce k přezkumu vyřízení námitek žalobci zaslal. Mimo výše uvedenou argumentaci žalovaný v této odpovědi uvedl, že doplnění námitek bylo žalobcem žalovanému zasláno dodatečně spolu s podnětem k přezkumu vyřízení námitek dne 2. 12. 2016, tedy prokazatelně po uplynutí zákonné lhůty 15 dní k podání námitek a bylo na ně vztaženo ustanovení § 14 odst. 2 kontrolního řádu.
9. Závěrem žalovaný uvedl, že souhlasí s žalobcem v posledním bodě žaloby, tj. s přezkumem kontrolního zjištění k § 89 odst. 1-6 uvedeného na straně 35-39 protokolu.

10. V replice k vyjádření žalovaného žalobce konstatoval, že žalovaný nevysvětlil, jak aplikoval § 14 kontrolního řádu a příslušná ustanovení správního řádu. Pokud argumentoval tím, že není povinen respektovat oznámení žalobce bez podání žádosti nebo vzájemné domluvy, měl také uvést, na základě jakého ustanovení uvedených právních předpisů je k takovému postupu možno přistoupit. Žalobce ani v kontrolním řádu ani ve správním řádu neshledává možnost takového postupu. Správní řád umožňuje pouze prominutí zmeškání úkonu podle § 41 správního řádu, avšak toto ustanovení na konkrétní situaci žalobce nedopadalo. Za zcela nemístnou označil žalobce úvahu žalovaného, že doplnění podaných námitek je možné pouze s jeho souhlasem (na základě žádosti) a pokud takový souhlas nebyl žalovaným udělen, potom není možné podání doplňovat.
11. Žalovaným citovaná písemnost, kterou žalovaný na podnět k přezkumu vyřízení námitek, dle žalobce obsahuje nesprávnou informaci, že nepředložil doplnění námitek v termínu, který v podaných námitkách uvedl, nýbrž až dodatečně s podnětem k přezkumu dne 2. 12. 2016. Z žalobcem předloženého důkazu je zřejmé, že žalovanému bylo doplnění námitek doručeno dne 1. 11. 2016, a to podáním, které bylo podáno k poštovní přepravě dne 31. 10. 2016, tj. v den označený v námitkách jako konec lhůty pro doplnění námitek. Ve smyslu § 40 správního řádu tak byla lhůta splněna. Ke dni vydání napadeného rozhodnutí měl žalovaný již 3 dny k dispozici doplnění námitek, přesto tuto skutečnost nikterak nezohlednil ani nevysvětlil, proč k doplnění námitek nepřihlédl.
12. Překážkou žalobcem zvoleného postupu nemohlo být ani ustanovení § 14 odst. 1 kontrolního řádu, které stanoví sedmidenní lhůtu pro vyhovění námitkám ze strany vedoucího kontrolní skupiny. Podle názoru žalobce jde pouze o pořádkové opatření, kterým má být urychleno vyřízení námitek v případě, kdy kontrolující uzná důvody námitek za opodstatněné. Pokud však nemůže vedoucí kontrolní skupiny postupovat tímto způsobem, nemá jinou možnost, než předat vyřízení námitek nadřízené osobě, již je stanoveno vyřídit námitky do 30 dnů od doručení námitek. Navíc v situaci, kdy vedoucí kontrolní skupiny nemohl námitkám vyhovět, neboť nesplňovaly podmínky pro jejich věcné vyřízení, neměl jinou možnost, než je předat nadřízené osobě, které je stanovena lhůta pro vyřízení právě až 30 dnů. Žalovaný by tak nemohl ani namítat, že musel takto postupovat, aby dodržel lhůty stanovené mu kontrolním řádem. Je proto evidentní, že žalovaný na danou situaci nesprávně užil ustanovení § 14 odst. 2 kontrolního řádu.
13. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:
14. Podle § 13 odst. 1 kontrolního řádu námitky proti kontrolnímu zjištění uvedenému v protokolu o kontrole může kontrolovaná osoba podat kontrolnímu orgánu ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení protokolu o kontrole, není-li stanovena v protokolu o kontrole lhůta delší. Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení námitky se podávají písemně, musí z nich být zřejmé, proti jakému kontrolnímu zjištění směřují, a musí obsahovat odůvodnění nesouhlasu s tímto kontrolním zjištěním.

15. Podle § 14 odst. 2 kontrolního řádu námitky, z nichž není zřejmé, proti jakému kontrolnímu zjištění směřují, nebo námitky, u nichž chybí odůvodnění, nadřízená osoba kontrolujícího zamítne jako nedůvodné.
16. Podle § 28 kontrolního řádu nestanoví-li zákon jinak, postupuje se při kontrole podle správního řádu.
17. Soud se nejprve zabýval otázkou soudní přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 27. 10. 2011, č. j. 2 As 90/2011-42 na straně jedné konstatoval, že: „(p)okud jde o tu část kontrolního protokolu (aprobovaného rozhodnutím o námitkách), kterým jsou konstatována skutková zjištění učiněná na základě výkonu státní kontroly, zde Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, že tyto akty samy o sobě skutečně nevyvolávají změnu v právním postavení stěžovatelky a nemohou tak podléhat soudnímu přezkumu, neboť nejde o správní rozhodnutí, ve smyslu legislativní zkratky § 65 odst. 1 s.ř.s.“, na straně druhé zdůraznil, že: „...nelze však přehlédnout, že kontrolním protokolem bylo stěžovatelce uloženo i opatření k nápravě s odkazem na § 41 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích (...) Zde pak již nelze souhlasit se shora konstatovanými závěry krajského soudu, neboť nelze přistupovat stejným způsobem k případu, kdy je v kontrolním protokolu ukládána kontrolovanému subjektu nějaká povinnost, jako k případu, kdy protokol obsahuje toliko skutková zjištění plynoucí z provedené kontroly.“.
18. Napadeným rozhodnutím žalovaný uložil žalobci na základě učiněných kontrolních zjištění opatření a stanovil lhůty pro jejich splnění. Učinil tak v souladu s ustanovením § 98 odst. 5 ZSS, podle kterého je *Ministerstvo oprávněno ukládat poskytovateli sociálních služeb opatření k odstranění nedostatků zjištěných při inspekci; uložené opatření je součástí kontrolního zjištění. Poskytovatel sociálních služeb je povinen splnit uložená opatření ve lhůtě stanovené ministerstvem a podat písemnou zprávu o jejich plnění, pokud si ji ministerstvo vyžádá.* Jak konstatoval NSS v rozhodnutí ze dne 14. 11. 2007, č.j. 1 As 13/2006-90, *hovořili citované ustanovení o tom, že inspektor „uloží“ opatření k nápravě a „stanoví“ lhůtu pro jejich odstranění, nelze dospět k jinému závěru, než že jde o ukládání právní povinnosti cestou individuálního správního aktu – rozhodnutí.* Napadené rozhodnutí tedy v souladu s výše citovanou judikaturou podléhá soudnímu přezkumu, neboť jde o rozhodnutí, kterým je jeho adresátovi ukládána povinnost.
19. Soud proto přistoupil k posouzení důvodnosti žalobních námitek. Jejich věcným základem je žalobcovo tvrzení, že doplnil blanketně podané námitky o náležitosti vyžadované kontrolním řádem, přičemž tak učinil před tím, než žalovaný vydal napadené rozhodnutí. Žalobce současně poukázal na nedostatek důvodů napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný se nevypořádal s obsahem podání, kterým žalobce doplnil námitky proti protokolu, resp. neuvedl, proč se doplněním námitek vůbec nezabýval.
20. Ze shora citovaného ustanovení § 14 odst. 2 kontrolního řádu vyplývá, že správní orgán (nadřízená osoba kontrolujícího) zamítne námitky, pokud neobsahují náležitosti stanovené v § 13 odst. 2 kontrolního řádu. Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že námitky ze dne 21.10. 2016 nesplňují zákonné požadavky podle § 13 odst. 2 kontrolního řádu, přičemž se omezil na uvedené konstatování, aniž by z jeho rozhodnutí bylo zřejmé, zda fakticky disponoval podáním, kterým žalobce doplnil námitky (a k tomuto podání

z určitých důvodů nepřihlížel), či zda vycházel z procesní situace, kdy, ač bylo žalobcem doplnění námitek avizováno, se ke dni vydání napadeného rozhodnutí do sféry žalovaného jako nadřízené osoby kontrolujícího takové podání nedostalo. Soud má však za to, že absence uvedených důvodů nezakládá sama o sobě nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. Stěžejní je totiž skutečnost, že žalobce oznámením České pošty o výsledku reklamačního řízení ze dne 23. 11. 2016 prokázal, že v souladu s poučením uvedeným v protokolu o inspekci doručil dne 1. 11. 2016 do podatelny žalovaného zásilku podanou dne 31. 10. 2016. Žalobce tuto skutečnost ostatně prokazoval i v souvislosti s podnětem k přezkumu napadeného rozhodnutí a žalovaný v odpovědi na tento podnět žalobcem předložený důkaz o doručení písemnosti nijak nezpochybnil. Pokud žalovaný v odpovědi na podnět k přezkumu napadeného rozhodnutí pouze konstatoval, že doplnění námitek obdržel až společně s podnětem k přezkumu, nevyvrátil tím žalobcem dokládané tvrzení o včasném doručení písemnosti obsahující náležitosti podle § 13 odst. 2 kontrolního řádu. K tíži žalobce nemůže jít ani případná okolnost, že písemnost prokazatelně doručená na adresu žalovaného se následně ztratila či z jiného důvodu nebyla k rukám příslušného zaměstnance žalovaného předložena. Nutno dodat, že žalovaný mohl takové pochybení napravit postupem podle § 94 a násl. správního řádu, což však bez relevantní argumentace neučinil.

21. Žalovaným (implicitně) aplikované ustanovení § 14 odst. 2 kontrolního řádu má své místo pouze v těch případech, kdy ke dni vydání rozhodnutí o námitkách tyto námitky neobsahují náležitosti ve smyslu § 13 odst. 2 kontrolního řádu. Pro rozhodování správního orgánu v prvním stupni je totiž rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí, nikoliv v době zahájení řízení (srov. rozhodnutí NSS ze dne 7. 4. 2011, č.j. 1 As 24/2011-79).
22. Žalovaný postupoval v rozporu s § 14 odst. 2 kontrolního řádu, pokud zamítl námitky, aniž by se zabýval obsahem podání žalobce ze dne 27. 10. 2016, které mu bylo prokazatelně doručeno před vydáním napadeného rozhodnutí (dne 1. 11. 2016) a v němž žalobce doplnil námitky podané u žalovaného dne 21. 10. 2016. Na uvedeném nemůže nic změnit ani případná okolnost, že nikoli vinou žalobce se toto podání (zřejmě) nedostalo včas (resp. vůbec) k rukám odpovědného zaměstnance žalovaného. Jak soud již konstatoval výše, žalovaný mohl toto pochybení napravit a napadené rozhodnutí podle § 97 odst. 3 správního řádu zrušit.
23. *Obiter dictum* soud poznamenává, že z právní úpravy obsažené v kontrolním řádu explicitně nevyplývá, že postup podle § 14 odst. 2 kontrolního řádu vylučuje aplikaci obecné úpravy správního řádu, zejména jeho ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu. Zákonodárce takový úmysl nevyjádřil např. tak, že by v § 28 kontrolního řádu upravujícím subsidiární užití správního řádu vymezil, která ustanovení správního řádu jsou při aplikaci jednotlivých ustanovení kontrolního řádu vyloučena. Přehlédnout naopak nelze opakovaně vyslovený názor Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, dle kterého je v oblasti veřejného práva třeba dbát základních principů, jako jsou princip právní jistoty a princip předvídatelnosti právní regulace, z nichž plyne především zásada, že v případě, že zákon z důvodů své nejasnosti, nesrozumitelnosti či nepřesnosti nebo rozpornosti umožňuje vícero rovnocenně přesvědčivých výkladů, je nutno použít takový z nich, který je vůči povinnému subjektu mírnější – *zásada in dubio mitius* (srov. např. nález

Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02 nebo nález ze dne 9. 10. 2001, sp. zn. II. ÚS 277/99 či rozhodnutí NSS ze dne 9. 7. 2009, č.j. 7 As 17/2009-66). V posuzované věci však nebylo primárně podstatné, zda žalovaný měl postupovat podle § 37 odst. 3 správního řádu a žalobce vyzvat k odstranění vad návrhu – námitek. Pochybení žalovaného spočívalo ve skutečnosti, že se nezabýval podáním, v němž žalobce ještě před vydáním napadeného rozhodnutí doplnil obsahové náležitosti námitek proti protokolu o inspekci.

24. S přihlédnutím ke všem shora uvedeným skutečnostem a citovaným zákonným ustanovením soudu nezbylo než napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušit (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Na žalovaném bude, aby v dalším řízení posoudil podání žalobce ze dne 27. 10. 2016 ze všech zákonných hledisek vyplývajících z § 14 kontrolního řádu a na podkladě tohoto podání znovu rozhodl o námitkách. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
25. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 20. prosince 2018

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu